

DONATO
CARRISI

DŮM BEZ
VZPOMÍNEK

THRILLER

DŮM
BEZ VZPOMÍNEK

Copyright © 2021 by Donato Carrisi

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sára Rodová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5281-2 (pdf)

DONATO
CARRISI

DŮM
BEZ VZPOMÍNEK

přeložila Sára Rodová

VENDETA

*Věnováno Antoniovi a Vittoriovi,
mým synům, mému skutečnému talentu.*

Velitelství stanice karabiníků
Lesnická jednotka
BARBERINO DEL MUGELLO

K rukám Legie karabiníků Toscana - FLORENCIE
(a k pozornosti mezikrajského
velení karabiníků „PODGORA“)

Předmět: Oznámení zmizení (č. prot. 66263707070VR)

Dne 7. června 2020 - přibližně v 6 hodin 23 minut - zatelefonovala dvojice výletníků na linku 112, aby upozornila na opuštěné vozidlo v lesích v oblasti „Pekelného údolí“.

Na místo byla vyslána hlídka, která na šestnáctém kilometru okresní silnice č. 477 skutečně objevila automobil Fiat Panda (SPZ: „CR990FR“) tmavě karmínové barvy. Vozidlo zaparkované u krajnice ve směru na průsmyk Sambuca mělo otevřené dveře i zavazadlový prostor. Levá zadní pneumatika měla defekt. Na asfaltu ležela rezerva a pod podvozkem byl dosud umístěný hever, což značí, že ze strany řidiče došlo k pokusu o výměnu pneumatiky, avšak onen pokus očividně nebyl doveden do konce nebo skončil neúspěchem.

Uvnitř auta byla nalezena řada osobních předmětů patřících pravděpodobně ženě a dítěti, mimo jiné

oblečení, přikrývky a další věci, které napovídaly, že daný automobil je momentálně jediným bydlištěm obou osob.

Po prozkoumání technického průkazu vyšlo najevo, že vozidlo ze čtvrté ruky v roce 2017 zakoupila Mirbana Xhuljeta Laciová řečená „Mira“, narozená v Albánii, věk 44 let. Tato žena, která v Itálii žije necelé čtyři roky, v minulosti pracovala jako pečovatelka u několika rodin z oblasti Muggella, zatímco v nedávné době střídala občasný úklid domácností s mytím nádobí v jedné pizzerii.

Žena žila s dvanáctiletým synem jménem Nikolin, přezdívaným „Nico“.

Skutečnost, že se tato rodinná jednotka potýká s chudobou, byla již známa odboru sociálně-právní ochrany mládeže, i proto, že chlapec opakovaně zameškal povinnou školní docházku.

O tom, že v autě skutečně cestovala tato žena s chlapcem, svědčí fakt, že naposledy byli spatřeni přibližně v 18 hodin předešlého dne na benzinové stanici TotalErg nedaleko obce Piedimonte, když společně kupovali sendviče z automatu.

Od té doby nebylo možné žádné zprávy o matce a synovi potvrdit.

Očekáváme další informace a prosíme vás, abyste upozornili všechny jednotky v oblasti.

23. února 2021

I tuhle středu se chovatelka koní vzbudila ve své posteli bez jakéhokoli varování, jednoduše tak, že vytřeštila oči. A i tuhle středu se ze všeho nejdřív podívala na natahovací budík na nočním stolku a přesvědčila se, že je přesně 3:47.

Možná by se měla pít po tom, proč se už několik týdnů probouzí vždy ve stejný čas a nikdy se nesplete o jedinou minutu. Jedna její část byla přesvědčená, že jestliže se to číslo nyní na stará kolena objevuje v jejím životě jako nějaká zvláštní kabala, má to svůj důvod. Jiná část se tím ale raději nezabývala, jelikož věřila, že obzvlášť v pokročilém věku je třeba nechat některé otázky bez odpovědi. Když už nic jiného, tak z pověřivosti nebo prostě z opatrnosti. Jinak by se vmžiku mohla začít sama sebe vyptávat na další, mnohem relevantnější věci. Například co je smyslem života nebo co přesně se stane po smrti. Ve dvaosmdesáti letech bylo lepší se jistým otázkám vyhýbat. Mimo jiné proto, že staří lidé, byť to nechtějí připustit, všechny odpovědi už znají.

A tak ji záhada tří hodin a čtyřiceti sedmi minut měla doprovázet po celý čas, který jí ještě zbýval, a ona si byla jistá, že den, kdy se její vnitřní hodiny spletou třeba

o jedinou minutu, bude rovněž dnem, kdy už se neprobudí vůbec.

Vinou nespavosti spala v noci maximálně čtyři nebo pět hodin. Kéž by se jí to dělo, když jí bylo dvacet. Zato teď měla k dispozici mnohem více minut a skoro nic, čím by je zaplnila. A každý starý člověk ví, že i když vteřiny plynou zlehka, minuty jsou těžké jako balvany. A tak je stáří jedním velkým bojem mezi časem, který se chýlí k nevyhnutelnému konci, a časem, který naopak nikdy neubíhá. A skutečně: než odbije poledne, ona už se stihne postarat o koně. Zbytek byl jen trénink na nudu věčnosti.

Jenže neměla na vybranou.

A tak si stejně jako každé ráno poté, co vstala, na unavené nohy obula holínky, oblékla si tlustou zelenou bundu, plstěný klobouk a do kapsy si strčila doutník Toscano classico. Než vyšla z domu, poslala polibek manželovi na černobílé svatební fotce, schraňované ve vitrínce sekretáře, a rozdělala oheň v litinových kamnech, aby měla doma pěkně teplíčko, až se vrátí.

Nastartovala Ladu Niva, aby se diesellový motor zahřál, pak šla vyzvednout své dva setry z ohrady mezi jízdárnou a stájemi, nechala je naskočit do auta a vyrazila s nimi směrem k průsmyku Sambuca a přírodní rezervaci.

Jela pomalu, přerážovala mezi dvojkou a trojkou, ale nenaléhala, protože její tmavomodrá lada byla zvyklá na laskavé zacházení. Necítila potřebu pořídit si nové auto, protože ani ona už nebyla „nová“ a určitě by si připadala směšně. Stejně jako nikdy nezatoužila po dalším manželovi, ani poté, co se ten její rozhodl vydat se na temný druhý břeh dřív než ona. Některé věci se těžko vysvětlovaly a přirovnání džípu ze sedmasedmdesátého roku k jedinému muži jejího života bylo jednou z nich.

Ale v obou případech šlo o lásku a věrnost. Pokaždé když usedala za volant, s hrdostí si vzpomněla na komplimenty úředníka z registru řidičů, když jí obnovovali průkaz. Dokonalý zrak i reflexy. Což je tak trochu i tajemství spokojeného manželství. Neustále dávat pozor a připravit se na nečekané události. Protože jak ji naučila její maminka, neštěstí může potkat každého, kdykoli.

Dorazila do blízkosti jedné mýtiny uprostřed bukového lesíka, z níž vycházely pěšiny vedoucí k potoku Rovigo a k rokli známé jako Pekelné údolí. Když zaparkovala, pustila psy z auta a nechala je, aby si očichali okolí a zvykli si. Mezitím vytáhla z kapsy doutník, rozlomila ho a polovinu si strčila do úst. Nebylo by moudré ho zapálit uprostřed lesa, ale ráda ho kousala.

Nevěděla, proč v poslední době pořád jezdí zrovna sem. Mohla by si vybrat jiná místa, i krásnější než tohle. Ale už se z toho stal skoro zvyk, spolu s budíčkem ve 3:47.

Možná ten les měla v oblibě, protože tam kdysi chodila s manželem na lov. Spolu s láskou ke koním byl lov tím, co je svedlo dohromady. Chovatelka tu vášeň zdědila po tatínkovi, kterému se podařilo zplodit jen samé dcery, a tak ji vychoval jako kluka. Nikoho by nenapadlo, že se jednoho dne vdá. A přece se to stalo. Po manželově smrti si předsevzala, že bude na lov chodit dál, ale její dvojhlaňové brokovnice teď byly znehodnocené a pod zámkem, od té doby, co se na ni její pubertální vnoučata obořila, protože se na Boží hod dostavila k obědu se dvěma pěknými bílými koroptvemi. Aby je uchlácholila, nejradši by jim vyprávěla, jak se jako dvanáctiletá účastnila honu na divočáky, což byl pro ni jakýsi iniciační rituál. Právě díky lovu se naučila respektovat přírodu a zvířata. A ráda by dodala, že oni ve městě milují jen psy a kočky, a pak jedí maso ze supermarketu. Jenže nakonec se toho dne vrátila

domů, ponížená a skleslá, s vědomím, že tahle rodinná tradice zanikne spolu s ní.

Ale setry jí samozřejmě na policii nemohli znehodnotit tak jako pušky! Bylo třeba jim nějak umožnit, aby dali průchod svému instinktu, chudáčekové. Hrozilo, že se pomátnou, jako se to aportérům, kteří se mohli zbláznit, protože už na ně nečekala žádná kořist, stávalo často. To byl důvod, proč se chovatelka koní na to místo vydávala každý den a nechávala setry se na volno proběhnout, aby aspoň jim dopřála iluzi, že ještě mají nějaký cíl. I toho rána jazykem posunula vyhaslý doutník do koutku úst a pak krátce a rozhodně hvízdla.

Na ten povel oba setři najednou vyrazili a zmizeli v houštích.

Po pár vteřinách utichl i zvuk běhu mezi větvemi a šustění bukového listí. Do východu slunce ještě scházelo trochu času, ale vzduch se začínal oteplovat a už se srážel do lehké mlhy ze třpytivé rosy, jako by příroda předpovídala den. Chovatelku koní takové postřehy a detaily odjakživa fascinovaly, až umře, všechny ty drobné dokonalosti světa jí budou chybět. A tak se zhluboka nadechla smůly a vlhké země, ukročila stranou a přitom ulevila střevům hlasitým pšouknutím, protože jednou z výhod stáří byla právě možnost tu dokonalost světa zneuctít. Užívala si lhostejný klid toho nehybného času a nestarala se, kolik podobných chvil jí ještě zbývá, když vtom se jí zmocnil podivný pocit, jaký ještě nikdy nezakusila.

Pocit, že není sama.

Nešlo o pouhé podezření, byla to jistota. Nevěděla, odkud pramení. Trvalo to jen okamžik, a než si to stačila nějak vysvětlit, znovu v dálce uslyšela psy a upřela pohled směrem, kudy odběhli.

Štěkali jako pominutí.

Nejdřív ji napadlo, že vyčmuchali neopatrného zajíce, který před rozedněním vylezl z pelechu, aby si opatřil něco k jídlu. Ale v takovém případě už by je určitě viděla, jak se suverénně vracejí s kořistí v zubech.

Jenže setři se kupodivu nevraceli.

A tak aby je přivolala, strčila si do pusy dva prsty a silně a dlouze zapískala. Nic: dál nervózně štěkali. A chvíli nato začali výt. Chovatelka koní pochopila, že se snaží upoutat její pozornost.

A došlo jí taky, že v lese je něco, co je tam drží.

Bez váhání se vrátila k ladě a z palubní přihrádky vytáhla baterku, pak zamířila do hustého porostu.

Sukovitýma rukama si razila cestu, jak to šlo, jedna větev ji poškrábala na tváři, nicméně ona si toho ani nevšimla, protože se nenechávala vést pouze nářkem svých mazlíčků, ale – vinou toho pocitu, který se jí před chvílí zmocnil – také úzkostí, a modlila se k témuž Bohu, v něhož nikdy nevěřila, aby její obavy byly nepodložené, aby šlo jen o výplod fantazie živený stařeckým strachem.

Posvítila si před sebe a ve spleti keřů se jí podařilo rozeznat stíny setrů, kteří freneticky běhali dokolečka, jako by něco chytili do pasti. Když se dostala dostatečně blízko, baterku namířila na ně.

Tou kořistí byl nějaký kluk.

Žena se rázem zastavila, spadl jí klobouk. Prohlédla si kluka pozorněji. Mohlo mu být jedenáct nebo dvanáct a byl naprosto netečný. Při každém výdechu se mu před pusou utvářely obláčky páry. Za tím matným závojem bylo vidět dlouhé mikádo plavých vlasů s ofinou, zpoza níž vykukovaly dvě ledově modré, nepřítomné duhovky. Měl průsvitnou pleť, tenkou jako průklepový papír, pod níž byl patrný náznak žil. Vypadal jako vosková figurína. Měl

na sobě zimní oblečení, ale paže tiskl k hrudi a třásl se zimou. V očích se mu odráželo světlo baterky. Bylo na nich něco zvláštního, pak jí to došlo.

Ten kluk nemrkal.

Na ten pohled chovatelka koní už nikdy nezapomene. Nejlogičtější otázka, kterou si mohla položit, zněla: co dělá v lese úplně sám uprostřed noci? Jenže pak, ačkoli to moc nedávalo smysl, si uvědomila, že se odpovědi bojí. A tak se zeptala: „Ztratil ses?“

Voskový kluk na ni dál zíral, beze slov a bez výrazu.

„Jak se jmenuješ?“

Žádná reakce.

Psi na něj mezitím dál štěkali. Žena energicky hvízdla, aby je přiměla se zklidnit, ale nepřestávali. Zkusila to znovu, ale oni povel ignorovali. A jediné vysvětlení, které ji napadlo, bylo: *mají z něj strach*. Logičtější by to bylo naopak, nicméně šlo o surreální výjev, jelikož ten kluk působil naprosto neškodně.

„Dost!“ zakřičela pak, přistoupila k jednomu ze psů, zvedla ruku a zlehka ho plácla přes čumák. Setr se stáhl za její nohy a ten druhý udělal totéž. Třásli se. Aby je uklidnila, vytáhla z kapsy bundy několik kousků špeku a dala jim je. „Vezmu tě k sobě na statek a odtamtud dáme někomu vědět, jo?“ navrhla, protože na tom místě mobil nechytal signál, a tak bylo zbytečné ho s sebou nosit.

Návrh nevyvolal žádnou odezvu.

„Určitě máš hlad,“ uvažovala chovatelka koní. Tentokrát na odpověď nečekala, sehnula se pro klobouk, v klidu ho oklepala od hlíny, pak se otočila a vydala se nazpátek. Doufala, že ten trik zabere, protože jiné řešení ji nenapadlo. A upřímně, celá ta situace už začínala děsit i ji. Pak za sebou uslyšela kroky a pochopila, že ji kluk následuje.

Psi však byli stále rozrušení.

❦

Cestou zpátky na statek kluk dál zarytě mlčel. Působil nezvykle klidně, apaticky. Jako by to nebyl člověk. Přišel z jiného světa, o tom nebylo pochyb. A když se chovatelka koní o chvíli později dívala, jak potichu jí chléb a pije mléko, usazený na zemi v tureckém sedu u rozpálených kamen, vzpomněla si na to, co zakusila před jejich setkáním: na tu jistotu, že není sama. A pomyslela si, že ten kluk je smrt.

Ano, smrt chodila na špacír po lesích v Mugellu a vzala na sebe podobu malého kluka.

To ona ji v posledních týdnech každý den vzbudila ve 3:47, aby ji připravila na jejich setkání. A to ona ji vybízela, ať se vydá do Pekelného údolí, protože právě tam mělo k jejich schůzce dojít.

Smrt na ni čekala a ona si ji teď dokonce přivedla domů. A zanedlouho, až se nasvačí, konečně promluví a nevinným hlasem jí oznámí to, co žádný člověk nechce slyšet.

Že nadešla její chvíle.

Potom co zavolala na tísňovou linku a horečně čekala, až ji někdo přijede vysvobodit od té znepokojivé existence, hledala útěchu v pohledu nebožtíka manžela na svatební fotografii ve vitrínce. On by věděl, co dělat. V tom okamžiku jako by ji osvítilo a na něco si vzpomněla. Nebyla si tím jistá, ale v okolí se o tom docela dlouho mluvilo.

Zamířila na venkovní záchod, kde na zemi vedle mísy ležel štos starých místních novin. Začala se v těch papírech přehrabovat, dokud nenarazila na číslo jednoho deníku ze začátku předešlého léta. Podivila se sama sobě i své paměti, protože na těch stránkách bylo přesně to, co hledala. Zamyslela se. Zničehonic jí myšlenka, že má ten kluk co do činění se smrtí, nepřipadala zas tak šílená.

Existoval jen jeden způsob, jak zjistit, jestli se mýlí. Vrátila se za svým mlčenlivým hostem s novinovým výstřižkem v rukou.

„Nico?“ zavolala na něj neutrálním tónem.

Kluk přestal jíst. Pak se otočil a zadíval se na ni.

„Pořád ještě mám nohy od písku,“ zkonstatovala Lavinia. „Možná jsem si je měla opláchnout, než jsem vešla do domu, teď ho všude roznesu.“

„To nevadí,“ řekl jí Pietro Gerber.

„Doufám, že jsem se dostatečně namazala opalovacím krémem, protože loni jsem se pěkně spálila,“ dělala si starosti dívka.

„Neměj strach,“ uklidňoval ji. Pak, ve snaze rozptýlit její úzkost, přenesl pozornost na něco jiného. „Zaplavala sis hezky?“

„To teda jo,“ potvrdila spokojeně. „Plavala jsem *daaa-leko*, až k bójce.“

To byl jeden z důvodů, proč ji vzal k moři, věděl, že plavání ji uklidňuje.

„Proč jsme tady?“ zeptala se podezíravě.

„Protože je důležité začít od začátku...“

Lavinia jeho slova zvažila. „Začít od začátku,“ zopakovala.

„Ještě nikdy jsem v tvém pokoji nebyl,“ pokračoval on, aby neztratil nit.

Ona se rozhlédla. „Kdysi to byl mámin pokoj, když byla v mém věku. Nechala jsem všechno tak, jak to bylo, na nic jsem nesáhla.“

„A proč?“

„Protože jsem věděla, že ten pokoj má ráda, a bála jsem se, že by ji mohlo mrzet, kdybych začala na stěny lepit svoje plakáty nebo sundávat její věci z poliček. Třeba tu sbírku mušlí.“

„Nechtěla bys mi něco povědět o tomhle domě?“

Lavinia se zamyslela. „Je to babiččina vila, i ona jako malá jezdila k moři do Forte dei Marmi... Myslím, že tenhle dům postavil její táta, který budoval lodě.“

„Takže je hodně starý.“

„Ano, mám dojem, že pro ta okna s velkými barevnými květy a stěny pomalované popínavými rostlinami existuje nějaký termín. Babička mi ho pořád opakovala...“

„Asi máš na mysli secesi.“

„Přesně tak! Měla jsem to na jazyku!“ Bezděky se usmála a na tvářích se jí objevily dolíčky.

„Jak je to dlouho, co jsi tu byla naposledy?“ zeptal se dětský psycholog.

Holčička ovšem změnila téma. „Dneska byla na pláži hlava na hlavě,“ řekla. „V lázních Annetta bylo plno rodin s dětmi, jeden chlapec stavěl hrad z písku vedle našeho slunečníku.“

Gerber zvážil, že Lavinia možná ještě není připravená čelit skutečnému důvodu, proč tam jsou, a rozhodl se na ni netlačit. „Ty tyrkysové bikiny ti moc sluší.“

„Vážně?“ zeptala se polichoceně.

„Vážně,“ potvrdil.

„Popravdě, kdybyste na tom netrval, nikdy bych si je na sebe nevzala. Trochu jsem se styděla, protože bych měla shodit aspoň pár kil: podívejte na ty špeky.“

„Já si naopak myslím, že ti sedí dokonale, víš?“

Lavinii bylo čtrnáct let a důvodem, proč ji její matka svěřila Pietru Gerberovi do péče, bylo, že už se nedokázala

vidět taková, jaká ve skutečnosti byla. Kostřička, která vážila sotva třicet kilo. Psycholog si ale nebyl jistý, jestli terapie funguje. Během celé řady sezení odhalil v jejím nitru jakousi bariéru. Vztyčila ji sama Lavinia. Gerberovi se postupně podařilo se k ní přiblížit. Byla tvořená imaginárním tukem a ta dívka ji nutně potřebovala k tomu, aby se ochránila před bolestí. Kromě bolesti však bariéra bránila v průchodu i všemu ostatnímu, i jídlu nezbytnému k přežití. Kdyby Gerber ten blok odstranil, mělo by to katastrofální následky. Místo toho chtěl, aby Lavinia za překážku nahlédla.

Na druhé straně na ni ovšem nečekalo nic příjemného.

Nicméně největším problémem doktora Gerbera v tu chvíli bylo, že ta dívka se zdála vůči hypnóze imunní. Proto požádal její matku o povolení vzít ji do domu u moře, kde Lavinia, jak sama přiznala, strávila některé z nejkrásnějších okamžiků svého krátkého života. „Kdo spí ve vedlejším pokoji?“ zeptal se terapeut.

„Napravo je mámin nový pokoj,“ odpověděla dívka hned.

„A nalevo je co?“

Lavinia se zachmuřila. „Nic, tam není nic,“ řekla honem. „Ten pokoj je prázdný.“

„Jsi si jistá?“ naléhal na ni Gerber. „Proč to nezajdeme ověřit?“

Dívka se nad tím zamyslela. „Teď se mi nechce.“

„No tak, dej mi ruku: půjdu s tebou, uděláme to spolu. Nezdá se mi to jako náročný úkol...“

„Tak dobře,“ ustoupila nesměle.

Pro Gerbera to byla důležitá meta. Nechal ji jít první, pouze ji následoval.

„Je zamčený,“ zkonstatovala Lavinia, jakmile došli ke dveřím.

„Ale v zámku je klíč, vidíš?“ povzbuzoval ji psycholog.

Lavinia se ale ne a ne odhodlat.

„Copak je?“ zeptal se jí, i když odpověď znal. To, před čím stáli, nebyly obyčejné dveře, nýbrž hranice. Zakázaný pokoj. Kdyby Lavinia vstoupila dovnitř, její život by se navždy změnil. A ona nebyla ochotná to udělat. Ještě ne.

Obrátila se na něj skoro hněvivým tónem. „A tam uvnitř se bude dít co, zkusíte mě zhypnotizovat jako obvykle? Možná použijete nějaký nový tríček...“

„Už jsem ti vysvětlil, jak to funguje: já takovou schopnost nemám, to ty rozhoduješ. Pokud nebudeš chtít, já ti do hlavy vstoupit nemůžu.“

Zrychlil se jí dech. Upřeně zírala na ty zavřené dveře, Gerber to věděl.

„Už tady nechci být, pojďme pryč,“ prohlásila rozhodně.

„Dřív nebo později ty dveře budeš muset otevřít, Lavinie. To sama víš.“

„Ne dneska, ne teď.“

Ale Gerber naléhal. „Co v tom pokoji je? A proč tě to tolik děsí?“

„Tentokrát ne, prosím vás.“ Její tón začal znít prosebně.

„Nemůže se ti nic stát, jsi tu se mnou,“ pokusil se ji uklidnit.

Znovu bylo chvíli ticho, pak se dívka zeptala: „Je pravda, že vám říkají uspávač dětí?“

„Ano,“ připustil hypnotizér.

„Jak můžu vědět, že mi to, co mi chcete udělat, neublíží?“

Ptala se ho, jestli mu může důvěřovat. To byl značný krok vpřed. „Povím ti tajemství, chceš?“

„Tak jo,“ řekla uvolněněji.

„Kolikátého dnes je?“

Ta otázka ji překvapila. „Nejsem si jistá...“ přiznala zmateně. „Ale myslím, že je únor.“

„Přesně tak,“ potvrdil. „A nepřijde ti divné, že je v únoru takové vedro, a že ses dokonce koupala v moři?“

„Vlastně jo,“ souhlasila dívka. Pak jí to najednou došlo. „Nejsme ve vile ve Forte dei Marmi... *J sme v mojí hlavě...*“ Gerber nic neřekl.

„To není možné,“ pokračovala ona nevěřící. „Všechno je to tak... *skutečné*.“

„Tvoje mysl je v tuhle chvíli tím nejbezpečnějším místem na světě, Lavinie. Věř mi, tady se ti nemůže stát nic zlého.“

„Tohle jste měl před chvíli na mysli, když jste řekl, že musíme začít od začátku?“

„Ano,“ potvrdil.

„Nelíbí se mi tu, tenhle začátek se mi nelíbí.“ Dívka zalapala po dechu, začínala hyperventilovat. „Chci jít pryč, jak se odsud dostanu?“

Experiment bohužel nepřinášel kýžené ovoce a Gerber ji nemohl nutit, aby zůstala. „Dobře, jak chceš,“ řekl pokojným tónem. „Teď uslyšíš zvuk, nemusíš se bát.“

„Slyším ho,“ potvrdila dívka.

Bylo to pravidelné kovové tukaní. Ozývalo se na pozadí celou dobu, akorát že v jednu chvíli se propadlo do Laviniina nevědomí spolu s vnímáním reality.

„Budeme společně odpočítávat od deseti... Jsi připravená?“

„Ano.“

3

Lavinia otevřela oči, ještě než odpočítávání skončilo. Přestala se houpat v houpacím křesle a zmateně se rozhlédla kolem. Ordinace v podkroví. Knihovna. Červený koberec posetý hračkami. Oheň hořící v krbu. Trámy na stropě. Šedé světlo deštivého odpoledne, které dovnitř pronikalo zataženými závěsy: jednou štěrbinou bylo v dálce vidět náměstí Signorie.

Gerber natáhl ruku ke stolku vedle sebe a zastavil elektronický metronom. Tikání, které je přivedlo zpátky jako potápečské lano, utichlo, vystřídalo ho praskání ohně. „Ještě nevstávej,“ radil jí, aby se jí nezamotala hlava. „Jak se cítíš?“

„Dobře... Jo, je mi dobře...“ odpověděla a ujišťovala o tom i sama sebe. Pak se, zády stále opřená o opěradlo houpacího křesla, otočila na psychologa a několik okamžiků se zdálo, jako by zkoumala jeho vzhled. Oranžový svetr, brýličky a rozčuchané vlasy. Možná chtěla zjistit, jestli je skutečný. „Jak se to stalo?“ zeptala se. „Vůbec jsem si toho nevšimla...“

To bylo poprvé, co se Lavinia hypnóze zcela odevzdala.

„O to právě šlo, aby sis ničeho nevšimla,“ potvrdil Gerber. „Ale nedokázali jsme to jen za dnešek, chtělo to čas. Je to všechno tvoje práce: při každém sezení jsi udělala jeden krok vpřed.“

„A co bude teď?“ zeptala se bojácně.

„Viděla jsi ty dveře. Dřív nebo později najdeš i sílu je otevřít,“ uklidnil ji hypnotizér a přitom vstal z křesla, aby rozhrnul okenní závěsy: za zamženou skleněnou plochou si Florencie hrála na schovávanou.

„A co když se to nikdy nepovede?“

Tuhle otázku si Gerber odmítal položit, protože kdyby Lavinia nenašla odvalu vzít za kliku, vláčela by s sebou tu zlovornou entitu, která bydlela na druhé straně dveří, do konce života. „Něco vymyslíme,“ uklidnil ji, a vyhnul se tak odpovědi.

Lavinia se podívala na hodiny: „Za chvíli mě máma přijde vyzvednout, možná už na mě čeká dole. Mám plavání a pak musím dodělat úkoly.“

Gerber si všiml, že dívka se během chvilky vrátila její obvyklá nálada, milá a zdánlivě klidná. Děti jsou obdařeny neuvěřitelnou mocí, jakousi schopností opravit samy sebe. Ale nefunguje to vždy, občas to tak jen vypadá. Psycholog k ní natáhl paži a pomohl jí vstát. Když ji chytil za ruku, připadala mu lehoučká, jako balonek, který každou chvíli uletí. „Uvidíme se ve čtvrtek po škole, platí?“

Dívka přikývla, pak si oblékla bundu, kterou nechala na věšáku, vzala si ze země batoh s učebnicemi a s úsměvem zamířila ke dveřím. „Na shledanou, doktore Gerbere.“

Díval se, jak vyšla na chodbu a během chvilky prošla kolem protějších dveří: Lavinia netušila, že i v životě jejího terapeuta je jeden zamčený pokoj. Gerber se vstupu do ordinace *pana B.* vyhýbal. A za posledních pět let ani nenašel sílu ji vyklidit nebo v ní zřídit něco jiného. Otce zavrhl, ale po jeho smrti nechal všechno tak, jak to bylo.

„Vezmi si z košíku jablko,“ zavolal za ní, když slyšel, že běží k východu. V čekárně vždycky nechával čerstvá jablka, aby si jeho malí pacienti mohli nabídnout.

„Dobře,“ odpověděla okamžitě.

Když hypnotizér z ticha pochopil, že osaměl, vrátil se do svého palisandrového křesla Eames Lounge Chair potaženého černou kůží, které už se přizpůsobilo tvaru jeho těla, takže nikomu jinému se v něm nesedělo pohodlně. Znovu vzal do ruky pero i černý notes přidělený k Laviniinu případu a pustil se do psaní.

Sezení z 23. února 2021

Poznámky

Po skoro tříměsíční terapii došlo u Lavinie k pokroku: dovolila mi dovést ji do důvěrně známého prostředí, kde se cítí v bezpečí.

Nicméně je zjevné, že ještě není připravená: jedna její část zatvrzele potlačuje důležitý střípek minulosti. Jenže vyhybání se té vzpomínce už není výsledkem kompromisu, který sama se sebou udělala, aby mohla jít dál, nýbrž se stalo pravým a nefalšovaným cvičením v přežití.

V tuto chvíli, byť to pro její křehkou psychiku může představovat riziko, je nezbytné pokračovat touto cestou a vývoj situace urychlit.

Přízrak, který v ní přebývá, o sobě dřív nebo později dá vědět.

Gerber zaklapl notes, ale zůstal sedět v křesle. Instinktivně zvedl zrak k červené žárovce na stropě, přímo proti svému pracovnímu místu. Byla napojená na vypínač stejné barvy, který se nacházel na jedné ze stěn čekárny. Dohoda s jeho pacienty zněla, že jakmile přijdou, nemusí začít s terapií hned. Můžou tam počkat, a až se budou cítit připravení, stačí zmáčknout vypínač a Gerber je přijde přivítat.

Ale Laviniino sezení mělo být pro ten den poslední.

Hypnotizér si v diáři vyhradil volno, aby mohl napsat článek pro jeden psychologický časopis, ale zjistil, že se mu do toho vůbec nechce. Toužil se jen vrátit domů, přinést Silvii květiny a celý večer s tříapůlletým synem Marcem zápasit s figurkami dinosaurů. I na koberci pod jeho nohama byly rozházené hračky, pastelky a omalovánky, ale ty sloužily k vytvoření iluze, že ordinace je pro děti bezpečným místem. Často to tak ovšem nebylo.

Právě tam uvnitř mnohé z nich čelily svým démonům.

Gerber vstal z křesla, povzbuzený rozhodnutím odejít, a otevřel dvířka knihovny, za nimiž byly dokonale srovnané notesy v anonymních černých deskách, kam si zapisoval sezení s pacienty.

Uložil tam i ten Laviniin.

Zanedlouho se měl ujistit, že všechna světla v podkroví jsou zhasnutá, ale jakmile knihovnu zase zavřel, okamžitě zamířil uhasit oheň v krbu: nebylo moudré nechávat ho hořet, vzhledem ke všem těm dřevěným trámům. A už mnohokrát na to zapomněl, protože byl duchem nepřítomný. Náměsíčný, řekla by Silvia. Zatímco prohraboval žhavé uhlíky pohrabáčem, vzpomínal na všechny ty případy, kdy mu manželčino napomínání zabránilo v tom, aby způsobil nějaký malér. Zdálo se mu, že slyší, jak se vstupní dveře opět otevřely a pak znovu zavřely.

„Lavinie?“ zeptal se, protože si myslel, že si dívka něco zapomněla a vrátila se.

Nikdo mu neodpověděl.

Asi vítr, napadlo ho. Znovu začal prohrabovat krb a vzpomněl si, že přímo na rohu ulice je květinářství a že po večeri a potom, co uloží Marca, by se možná se Silvii mohli podívat na nějaký starý film a trochu se pomazlit

na pohovce. Ale vyrušil ho tichý červený záblesk, který na zlomek vteřiny pronikl do jeho zorného pole.

Otočil se k žárovce na stropě. Už se nerozsvítila. Ale tentokrát to nemohl mít na svědomí vítr.

Vstal a utřel si ruce s úmyslem jít to prověřit.

Vyšel na chodbu: byla liduprázdná. A tak se vydal do čekárny, rozhodnutý přijít té záhadě na kloub. Zabočil za roh, a nikoho nenašel. Červený vypínač určený jeho pacientům na něj zíral jako nehybné oko vykukující ze zdi. Zamířil ke dveřím, otevřel je dokořán a podíval se ven, ale na odpočívadle byl jen on. Uvědomil si, že instinktivně očekává, že uslyší alespoň kroky na schodech. Jenže nic. Vyklonil se přes zábradlí, ale ve tmě pod sebou se mu nepodařilo nic zahlédnout.

„Kdo je tam?“ zeptal se bezděky ticha opatrným tónem, jako by případný vetřelec skutečně mohl mít neodkladnou potřebu mu odpovědět. Jeho hlas rezonoval v opuštěném prostoru, Gerber si všiml, že mu buší srdce jako malému dítěti, a trochu se za to zastyděl.

Vrátil se do podkroví a znovu dveře zavřel, ujistil se, že tentokrát jsou zavřené pořádně. Pobaveně zavrtěl hlavou. Řekl si, že si z něho jeho mysl vystřelila: kolikrát už musel svým malým pacientům klást na srdce, aby nevěřili všemu, co vidí? Byly to dozvuky jeho sezení s Lavinií, protože často i hypnotizér do jisté míry propadá transu. Ale zatímco pospíchal zpátky do své ordinace, náhodou spočinul pohledem na košíku s jablky v čekárně. Přistoupil blíž, aby zjistil, jestli i to, na co se dívá, je výplodem jeho fantazie. Když ovšem popadl jablko, které leželo na těch ostatních, všiml si, že je to skutečné.

Někdo do ovoce zapíchl jehlu, z níž visela dlouhá tmavomodrá bavlněná nit.

Přestože bylo sotva pět odpoledne, na Florencii už se snesla zimní tma a plazila se mezi uličkami a silnicemi historického centra jako lesklý černý sliz.

Když Pietro Gerber, zachumlaný do starého trenčkotu Burberry, procházel za lehkého mrholení po via dei Calzauioli s kyticí žlutých tulipánů v ruce, stále musel myslet na tu jehlu s tmavomodrou nití v jablku. Tvrdohlavost racionálního člověka odmítala vzít vůbec v potaz, že by ten čin, nezodpovědný a nebezpečný, mohl souviset s tím podivným pocitem, že slyšel, jak někdo rychle vchází do podkroví a zase odchází.

Ne, určitě to souviselo s něčím jiným.

Ta jablka byla čerstvá, toho rána je koupil v jednom malém zelinářství a sám je vyskládal do košíku. A žádné jehly tam nebyly, tím si byl jistý. Jediné vysvětlení bylo, že šlo o žertík některého z jeho malých pacientů, nebo hůř, vědomý akt někoho z dospělých, kteří je doprovázeli. Začal přemýšlet, jak si stojí ti, kdo se během dne v ordinaci vystřídali. Okamžitě vyloučil Filippa, protože mu bylo teprve pět let, a navíc měl poddajnou povahu, takže nebyl schopen podobný kousek naplánovat. Možným podezřelým byl jeho otec: nedávno přišel o práci a byl ve velkém stresu. Ale pak si Gerber vzpomněl, že mu ten muž předal syna

a okamžitě odešel, aniž vstoupil dovnitř; využil synova sezení, aby si vyřídil nějaké pochůzky. Camilla neměla čas se v čekárně zdržet: Gerber ji přivítal na odpočívadle a znovu ji doprovodil až dolů, kde na ni čekala babička, která měla kvůli artróze problém vyjít schody. Desetiletý Martin přišel sám; mohl to být on, ale Gerber si nemyslel, že by ho měl zahrnout mezi podezřelé, protože byl stále ve fázi bolestivého zpracování smutku, potom co mu oba rodiče zemřeli při dopravní nehodě. Zbývala Lavinia, ale i v tomhle případě ji Gerber odmítal vzít v potaz, jelikož ta dívka měla sklon ubližovat spíš sama sobě než ostatním.

Ty děti k němu chodily, aby překonaly nějaké trauma, poruchu příjmu potravy nebo chování nebo nálad. Život je už tak vystavil těžké zkoušce a ony ještě nedisponovaly vhodnými nástroji, s nimiž by dokázaly čelit životním nástrahám. Pietro Gerber dobře věděl, že pro zoufalé rodiče nebo příbuzné představuje hypnoterapie poslední prostředek, po kterém sáhnout. Takže v něm teď vzbuzovalo jistě rozpaky, že by měl na svoje křehké a nešťastné pacienty pohlížet v tomhle novém světle.

V tu chvíli jeho jedinou útechou bylo, že si při odchodu z ordinace nikdo díkybohu nevzal z košíku to jablko s jehlou. Nicméně místo aby se hypnotizér jehly zbavil, zapíchl si ji do límce baloňáku: chtěl ji ukázat Silvii, aby si vyslechl její názor. Hodlal si ji tam nechat jako memento, dokud tu záhadu nerozluští. Každopádně už pochopil, že bude muset vstupní dveře do podkroví vždy zamykat, když bude uvnitř.

Zatímco se snažil potlačit úzkost, zabočil do via dell'Oche čili Husí ulice, kde se v důsledku stavitelské hříčky zdálo, že v ozvěně dosud zaznívá kejhání ptáků, po nichž byla ulice pojmenovaná, protože v minulosti se tam na slavnost Všech svatých konal husí trh. Prošel

kolem šlechtického paláce ze čtrnáctého století a středověké věže, které patřily rodu Visdominiů, a ocitl se ve via dello Studio, kde od roku 1860 sídlil obchod Pegna. Původně to byla továrna na chemikálie, která kdovíjak a kdovíproč začala časem klientům nabízet i potraviny. A tak k obchodu s barvami, laky a lepidly brzy přibyla i věhlasná prodejna lahůdek všeho druhu. Pietro Gerber tam chodil jako malý s *panem B.* a stávalo se, že otec třeba koupil vosk na leštění obrazových rámců a že se pak vrátili domů i s pytlíkem drahých pralinek plněných likérem.

Když Gerber procházel kolem, napadlo ho, že tam uvnitř určitě mají něco, co by Silvia spolu s květinami ocenila.

On chvíli později si nechal zabalit tác se sušenou šunkou ze sienského vepře a *pecorinem* zrajícím ve slámě. Manželka bude mile překvapená, až uvidí, že se vrací domů dřív než obvykle a s plným rukama nečekaných dárků. A společně si otevrou lahev brunella.

Naplánoval si dokonalý večer.

Gerber byl přesvědčený, že podobná opatření jsou nezbytná, chce-li člověk udržet při životě být i prověřené manželství. Tak jako všechny páry zažili on a Silvia za těch necelých pět let šťastné i slabé chvíle, ale nic, co by se nedalo napravit. Až do „případu Hallová“. Takhle mu říkali, jako by si od událostí, které jejich vztah vystavily nebezpečí, chtěli udržet bezpečnou vzdálenost. Při té příležitosti Gerber poslal manželku se synem pryč, ale jen aby je ochránil před dotíravostí jedné záhadné pacientky, jediného dospělého člověka, kterého měl kdy v péči. Ale Silvia ukázala, že je vyzrálejší a dospělejší než on, a s prozíravostí a silou vůle sobě vlastní vzala jejich krizi do svých rukou, čímž zabránila tomu, aby se jejich pouto roztříštilo na kusy.

Když Pietro Gerber toho večera překročil práh bytu, nadšený z těch úžasných plánů, naskytla se mu podívání, s nímž nepočítal.

V předsíni stála váza se žlutými tulipány, stejnými jako ty, které držel v náručí.

Zatímco si kladl otázku, jak je to možné, přivítal ho chlad bytu a neproniknutelné ticho. Zničehonic kolem sebe pocítil prázdno. Přepadla ho celá řada pochybností a on zaváhal. Proč tu nikdo není? Kam se oba poděli? Co se stalo? Pak mu ze tmy s němým výkřikem přišel vstříc přízrak hořké skutečnosti.

Od chvíle, kdy je poslal pryč, se Silvia s Marcem domů už nevrátili.

Vědomé potlačení vzpomínky bylo velice nebezpečnou technikou autohypnózy. Hlavně proto, že se ve výsledku jednalo jen o dočasnou pomoc.

Každé ráno, než odešel z domu, se Pietro Gerber podroboval několika zcizovacím cvičením: prostřednictvím dechu bylo možné vytrénovat mysl, aby oddálila příčinu bolesti a uvěznila ji v nějakém odlehlém koutku psychiky. Nefungovalo to vždy. Ale pro Gerbera to byl jediný známý způsob, jak se vyhnout užívání léků, ať už psychotropních, nebo antidepresiv, které by mu nedovolily úspěšně pokračovat v práci s pacienty.

Ty květiny ve váze jsem přinesl já. Stalo se to včera večer, řekl si, když si vzpomněl.

Pak zamířil dál do bytu s freskami na stropě, který se nacházel ve starém paláci v historickém centru. Zatímco potmě procházel prázdnými místnostmi, zbytky pravdy uvnitř něj vyplouvaly na povrch, kousek po kousku. Silvia se přestěhovala do Livorna, požádala o rozvod a dosáhla ho, a teď žila s novým partnerem. Jejich vztah byl momentálně uctivý, ale omezený na minimum. Soud rozhodl, že Gerber může mít syna u sebe dva víkendy v měsíci. Ale potom co dal chlapeček několikrát jasně najevo, že se mu u něj ve starém florentském bytě nelíbí, Pietro se po

dohodě s exmanželkou uchýlil k jednoduchým nedělním návštěvám.

Příčinou toho všeho byla Hanna Hallová.

S jejím příchodem se život Pietra Gerbera ocitl v troskách. Šlo o skutečný výbuch, ale jako ve zpomaleném záběru, takže mohl okamžik po okamžiku sledovat, co se kolem něj děje, ale nemohl to zastavit. A co bylo nejhorší, Hanna Hallová se vypařila dřív, než od ní stihl dostat všechny odpovědi. A teď hypnotizérovi zbývala řada nevyřešených otázek, které ho pronásledovaly.

Vedlejším produktem té devastace byla chmurná samota.

Gerber hodil tulipány do smetí, aby se jich zbavil, a otevřel si lahev vína. Vzal si tácek se šunkou a sýrem, vyčerpaně si zalezl na pohovku v obýváku a zapnul videopřehrávač.

Silvia kdysi na bleším trhu koupila starou kameru a v určitém období si vzala do hlavy, že jejich rodinné vzpomínky budou stejně zrnité a stejně osvětlené jako v devadesátých letech, když byli ona i Pietro malí. Videokazeta, určená Marcovi, nakonec zůstala Gerberovi jako jediná relikvie toho, co vypadalo jako velká láska.

Pouštěl si ji každý večer. Beze zvuku, protože tak to tolik nebolelo.

Necelých pětadvaceti minut krátkých klipů. Na té pásce byly nahrané několikery narozeniny, pár nedělních výletů, prázdniny u moře, dokonce i jedny Vánoce. Vyňaté z plynutí času, než se kamera definitivně rozbila, stejně jako všechno ostatní.

Někomu jinému by sledování té nahrávky možná připadalo jako zbytečná trýzeň. Jenže Gerber se na ni nedíval proto, že by se stále honil za nemožnou touhou vrátit všechno do starých kolejí. Hypnotizér v těch záběrech

neustále hledal nějaký detail, který mu unikl, nějakou indicii, jež by mu ukázala, co nefungovalo, kde udělal chybu, hledal prasklinu, která věštila zhroucení. Jako by se tyhle věci daly ještě napravit, ale jen v minulosti, jako by měl k dispozici kouzelnou formuli, aby vrátil čas.

Pietro Gerber příčinu konce svého manželství znal, jenomže ta se na videu nenacházela a on to dobře věděl, byť to nechtěl přiznat.

A tak by mu nakonec stačilo, kdyby mohl varovat ty usměvavé osoby na obrazovce. Rád by upozornil sebe i Silvii a Marca na to, k čemu se schyluje, aby se zachránili a mohli být dál šťastní aspoň tam.

Začít od začátku. To přece vždycky říkal svým malým pacientům. I Lavinii krátce předtím zdůraznil, jak důležité je vrátit se zpátky. Jenže sám na to neměl odvahu, a když pomocí autohypnózy přetáčet vlastní paměť, jako by to byla videokazeta, vždycky se zastavil o okamžik dříve, než se všechno zvrtno.

Protože to, co by si přál prožívat pořád dokola, nebyla minulost, nýbrž ten konkrétní moment. Když bylo všechno v naprostém pořádku.

Najedl se s pohledem ztraceným na obrazovce a dovolil alkoholu, aby pomalu zkrotl úzkost a učinil tu podívanou snesitelnou. Začal vzpomínat na všechny ty večery, kdy usazený na téže místě čekal, až Silvia uspí Marca a vrátí se z jeho pokojíčku. Její kroky se blížily šerou chodbou, pak se objevila na prahu. Často ji pod nějakou záminkou přitáhl k sobě a pomilovali se právě tam, mezi těmi polštáři. Spěšně, plni obav, že se syn probudí a vyruší je. V tu chvíli si představoval, jak jí odhrnuje vlasy z krku a noří tvář do její teplé šíje a dlouze ji líbá. Viděl, jak manželka zaklání hlavu a zároveň přivírá oči a odevzdává se jeho dotykům. Představil si, jak jí rozepíná halenku a hladí jí

ňadro. A ucítil, jak mu rukou zajela do kalhot a začala ho masírovat, její dech se mísil s tím jeho. Ale když se v té fantazii Silvia otočila, aby našla jeho rty, už to nebyla ona.

Byla to Hanna.

Už zase se té cizí ženské, která přišla z jiného světa a z jiné doby, podařilo vetřít se do důvěrného a soukromého prostoru. A on s tím nemohl nic dělat, byl bezbranný, v zajetí toho zaklínadla, které už si odneslo velkou část jeho života. Ale možná se takhle cítit chtěl, rozdrčený v objetí té podivné bytosti se dvěma hlavami, dvěma identitami. Protože Silvia se objevovala ve tváři Hanny a naopak: v tom denním snění se obě ženy neustále mísily, jako v nějakém nepovedeném experimentu s klonováním.

Tu svůdnou noční mûru přerušil strohý zvuk domovního zvonku.

Zničehonic Gerber vystřízlivěl z vína i sexu. Bylo už po desáté. Kdo to v tuhle hodinu mohl být?

Vypnul video a šel otevřít dveře, v ruce ještě pořád držel skleničku. Před ním se objevili dva muži v tmavých oblecích. Stačil mu jediný pohled, aby pochopil, že jde o karabiníky v civilu. Jen ti si totiž vážou kravatu tak, jako by byli pořád v uniformě.

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptal se psycholog, když mu ukázali služební odznaky.

„Měl byste jít s námi, doktore Gerbere.“

„Nikam nepůjdu, dokud mi neřeknete, o co jde.“

„Poslala nás soudkyně Baldiová, chce vás vidět.“

Stará kamarádka soudkyně ho v minulosti často povolávala, aby vypracoval znalecké posudky pro potřeby soudu pro mladistvé. Ale po případu Hallová zpřetrhal Gerber pouta i s ní. Navíc, soudkyně si ho nikdy nevyžádala v tak pozdní hodinu, natož aby pro něj někoho poslala.

Muselo se stát něco vážného.

„Jde o pouhou formalitu,“ očividně zalhal jeden z karabiníků, aby ho přesvědčil. „Soudkyně jen potřebuje něco zkonzultovat.“

Gerber věděl, že je zbytečné naléhat, ale vzpomněl si, že i případ Hallová začal obyčejným telefonátem, a zamrazilo ho. „Vezmu si kabát a nový notes,“ řekl i přesto, čímž se uvolil, že půjde s nimi.

Cokoli, jen aby unikl z té sešlosti s přízraky a ošklivými vzpomínkami.

6

Kroky karabiníků v civilu, kteří šli před ním, se unisono rozléhaly liduprázdnými ulicemi a uličkami historického centra města, zašmodrchanými jako vnitřnosti. Mlčky zdolali tu krátkou vzdálenost, která je dělila od jediné anonymní budovy mezi úchvatnými stavbami ze čtrnáctého století, stojícími na via della Scala.

Sídlo soudu pro mladistvé prožilo v průběhu staletí několik různých životů.

Původně to bylo útočiště pro sirotky, nemanželské potomky, opuštěné novorozence. Církevní řád, který ho vedl, měl dobročinný úkol je přijmout, ale rovněž je skrýt před zraky těch, kdo jejich narození považovali za boží omyl. Říkalo se, že budova má tlusté zdi, aby venku nebylo slyšet, co se děje uvnitř. Třebaže dnes se na tom místě vedla soudní řízení na ochranu mladistvých, dosud tam byla patrná znepokojivá stopa minulosti, stejně jako tlumený nářek, který se podle některých ozýval v momentě, kdy se do budovy opíral severní vítr. Podle jiných to však byl dětský pláč, jež kameny nadále schraňovaly.

Pietro Gerber tam po setmění nikdy nebyl.

Karabiníci ho dovedli až k mramorovému schodišti, vedoucímu do vrchních pater. V polovině schodů na něj čekala Anita Baldiová. Stála vzpřímeně s vypjatou hrudí

ve svém tmavém kostýmku, vlasy měla stažené do šedého drdolu. Ačkoli už dosáhla důchodového věku, nadále žádala o prodloužení služby. Na druhou stranu, její nadřízení byli velice rádi, že zůstává.

Nejenže měla se záležitostmi týkajícími se dětí nejvíce zkušeností. Byla také nejlepší.

Z jejího ustaraného výrazu hypnotizér vytušil, že rozhodně nepůjde o pouhou formalitu, jak mu slíbili, a že jeho úkol té noci bude mnohem komplikovanější než prostá konzultace.

Chvilí nato ho soudkyně uvedla do své kanceláře v prvním patře. Na stěně za psacím stolem Baldiové byla zvláštní freska sahající až ke stropu. Byla na ní vyobrazená scéna z pekla. V pozdním středověku místnost sloužila jako porodní sál pro prostitutky a svobodné matky. Zatímco rodičky přiváděly na svět plod svého hříchu, byly nucené sledovat ten výjev jako pokání. Ale nyní to dílo neznámého umělce skoro celé zakrývala obrovská koláž z obrázků, které soudkyni darovaly děti, jež tamtudy během let prošly. Gerberovi vždycky evokovaly votivní dary, které věřící nechávají v kostelech jako zástavu za obdržanou milost. Koneckonců i tahle odvážná žena, byť nebyla zrovna světice, spoustu dětí zachránila.

Baldiová neutrousila žádnou zdvořilostní frázi ani poznámku ohledně jeho rodinné situace ani obecně o jeho soukromém životě nebo o tom, proč vypadá tak zdrchaně. A přitom se neviděli víc než půldruhého roku. Soudkyně mu položila jedinou otázku.

„Jak se máš?“

„Dobře.“

Jeho kvapná odpověď jí stačila, možná proto, že neměla jinou možnost než mu věřit. V kostce mu nastínila, jaká je situace.

Našli jednoho kluka.

Stalo se to toho dne za úsvitu v lesích kolem Mugella, díky jedné staré chovatelce koní, která byla na procházce se psy. Ten chlapec se jmenoval Nikolin a zmizel o osm měsíců dříve spolu s matkou, potom co píchli pneumatiku auta, v němž bydleli od té doby, co je vystěhovali z bytu. K nehodě došlo na jediné asfaltové silnici, která vedla přírodním parkem, ale potom končila a větvila se do polních cest a dobytčích stezek.

„Nikdy se nevysvětlilo, co na tom odlehlém místě dělali,“ dodala Baldiová na závěr.

Gerber si matně vzpomínal na fotografii v novinách zachycující staré malé auto nacpané věcmi, opuštěné na kraji silnice s kolem sundaným z nápravy a otevřenými dveřmi. To bylo na začátku června. „A co se po té malé nepříjemnosti mohlo stát?“

„Vyšetřovatelé prověřovali dvě hypotézy, obě velmi věrohodné. Ta první, dramatictější, zní, že se matka se synem neprozřetelně vydali na cestu pěšky, aby našli pomoc, a nakonec se ztratili v lese... Bylo by logičtější jít po asfaltce nazpátek, ale možná je překvapila tma a přestali se orientovat – kdoví.“

„Ale kdyby se to stalo takhle, po tolika měsících by už byli oba po smrti,“ shrnul to Gerber. „A co ta druhá teorie?“

„Ta je víc uklidňující: Někdo jede kolem. Nějaký dobrý samaritán, který je nechá nastoupit a vysadí je kdoví kde. Ta žena a chlapec jsou koneckonců zvyklí žít ze dne na den a takhle zmizí z hledáčku sociálky. Čekalo se, že se každou chvíli objeví v nějaké jiné části Itálie. Nebo se po krátkém putování mohli jednoduše vrátit zpátky do Albánie: tu ženu už tu stejně nečekala žádná budoucnost a byla na tom tak bídně, že musela přijímat nekvalifikovanou a špatně placenou práci.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dům bez vzpomínek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.